

Діло

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. шадн. 143.322.
Адреса для телеграм:
— „Діло“, Львів. —
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передполуднем
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно: в краю 500 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750 ал.,
Швейцарії 5 шв. фр., Чехо-
словацькій 30 ч. к., Румунії 150
лей, Болгарії 750 ал., Австрії
750 ал. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

Самооборона села.

Львів, 10. липня 1929.

Економічне положення нашого села є жалюгідним. Не лише у порівнянні з передвоєнним, але навіть у порівнянні зі станом зперд кількох літ. Всі доповниві джерела готівки висохли, вартість праці скорчилась, ціни сільських продуктів упали, міських (промислових) пішли вгору, а вогатим й публічні данини зросли. Сільське на-селення, після вирівнювання депонуляції, бистро росте, вказуючи все більший надмір робочих рук, усе більше голодних ротів, а відпаву до мист, а тим більше за кордон, немає.

Перед війною ціла фаланга рілних робітників відпавала на сезонів роботи до Німеччини, що-річно засилаючи край жини 200 мід. зол. марок, побільшуючи тим способом сільські вартості праці, або інтенсифікуючи сільське господарство. Заснований перед війною „Сільський Господар“ при допомозі державних субвенцій переводив підвищення господарської культури. Зростає крайовий промисл, відтяжуючи все більше село з надміру робочих рук. Перед війною відкриті були границі на всі сторони світу. Наші селяни йшли на заробітки не лише до Німеччини й Румунії (до лісових робіт), але й до Зеденіх Пержав. Кредит перед війною в добі твердої валюти був розмірно легкий, а найважливіше — він був майже все довгочасний, отже успішно-інвестиційний. Великий селянський страйк у 1902 р., не вважаючи на недовго професійної організації рілних робітників у літніших літах, спричинив деяке покращання долі рілних робітників, малоземельних і безземельних селян. Вистає питання, що на цій території Галичини жива відробовано за 9-ий сніп, замість передстрайкового 12-го або 13-го снопа. Зрештою, становище рілного робітника на панських ланах у деякій мірі регулювала сезонна еміграція.

Тепер наше село задихається. Підтяте двома валютними змінами Вал. Грабського (коронованою і марковою), фактично безвідплатними ревізі-ціями з рр. 1919—1920, маєтковою данною, збільшенням і урїжнородженням податків, при-мушене майже самочинно до відбудови понад 1 мільона будинків, знищених війною, воно ледве дихає. До злиднення умови життя нашого села у великій мірі причинилася індустріалізація польської національної території Вал. Грабським та приписання сезонної еміграції, вірніше обме-ження її до польської національної області, го-ловою заробіткової еміграції до Німеччини. Од-ночасно наступило нечуване подорожжіння кре-диту, опертого на подвійній валюті (золотовій і доларовій), і то кредиту тільки короткочас-ного, векселевого, непідхожого для дрібного сільського господарства.

Бідує наше село, примушене жити й розви-ватися з включно злиднення власними засобами без нічної сторонньої допомоги. Борониться всі-ми можливими способами при допомозі коопе-рації, інтенсифікації свого невеличкого госпо-дарства, піднесення господарської культури, по-більшенням збільшуванням вартості праці. Ясно, що це тільки пізасоби, бо населення зростає в до-статок скорому темні, а вартість праці підпадають все новим мініатюрним поділам. Ситуацію погір-шує ще занепад промислу (ступіненя ліквідація і-ндоустового промислу) і неспроможність мист при-няти більшу скількість робочих рук села. Не див-ля, що село ледве животіє, що щорічно переса-дує його примара голоду правдиво в часі пере-ливу, а часто також з причини недороду та еле-ментарних нещастя.

В післявоєнній добі дуже погіршилася ситу-ація рілних робітників і поміщицької служби. Вже в часі війни поміщики підняли голову у зв'язку з апропізаційною скрутою в державі. Завдяки закріпачення польської валюти, як но-вої польської культури на сході, були все-таки утримані. Держава допомагала їм у відбудові господарств. Одночасно вони використали скрут-но-життєві умови знищеного післявоєнного се-ла. Малоземельних і безземельних селянин був заданий на ласку поміщика, мусів працювати за яку-небудь плату, щоби що-небудь заробити на

свій злиднений прожиток. Негайно після війни понизилася плата на панських ланах, підчас жини накинено заробітним жиням 18—21 сніп замість передвоєнного 9-го. І той сніп утримався до пітнішого дня. Хіба дивно, що внаслідок сільська біда, приходячи до соціальної свідомості, розпочала боротьбу за покращання своєї долі, просто за своє існування при допомозі єдиного засобу економічної боротьби, при допо-мозі страйку?

Страйк у Батятичах і Гребенному, криваві по-ді в обох тих місцевостях і зв'язані з ними су-дові процеси, наводять все ширший відгомін у краю. Зрештою, до страйку пхає сама чорна дійсність. Заробітні плати в дворах є дуже різ-ні — від 80 сот. до 180 зол. (а зині менше!), себто яких 30—60 передвоєнних сотиків, і то на власних харчах, кошення сінкожатея за 6-10 ко-пичку, а жиня пересічно за 18-ий сніп. При тому робочий день є означений звичайно тільки scho-дом і заходом сонця.

Цей нечуваний визиск рілного робітника переходить всякі межі приличності і людяності. Під теперішню пору страйкує в Галичині й на Холашніні кількадесят сіл в десяти повітах. Най-ширше розвивається рілний страйк в Раванії і Жовківщині, а в останньому часі в Стрийщині (Лисичині, Пукниці, Кавське, Угерське, Добри-ляни, Віана й Добрилі), в Борбечині (Борнічці, Чорний Острів, Юшківці, Горолище, Борусів, Бринці Загірні, Вебровіка, Десятинки, Брезлі-ці), в Брілшині (Мілане, Болдури, Руда) та в Ру-деччині (Комаринщині), де вибух страйку в Філь-варку Острів (страйкують села Адринів, Літчині й Пазаринці). В деяких місцевостях страйк уже покінчений з деякою користю для рілних робітників, у деяких іще триває, а в інших тільки розгортається. Немає найменшого сумніву, що в найближчих днях із початком жини треба споді-ватися поширення хліборобського страйку, бо відносини на ланах і в панських економіях самі пруть до страйку.

Польська преса, т. зв. народова й бульварна, як звичайно відомоляє страйкові економічного характеру, а підкладає під нього характер „полі-тичний і переворотний“. Мотивів страйку не до-бачує в страйчних економічних відносинах і не-чуваному визиску, тільки в „злочинній агітації“.

Дотеперішній хід страйку доказує, що він спонтанічний, але неорганізований і як снід не-підготований. Часто грапляються страйкодоми не лише з чужих сіл і повітів, але навіть із сіл, обнятих страйком. Страйкуючі не все є освідом-лені. Непомітно більшого зацікавлення страйко-вим рухом серед українського громадянства і не-має відповідної освідомлюючої літератури. Ко-либ так дая пішло, то страйк міг би прийняти од-нобокий характер і не принести спільних ко-ристей. А цей самооборонний рух села, не штуч-ний, а викликаний крайнім визиском, який мусить найти голосний відгомін і дбайливу увагу у на-ших компетентних чинників.

Проблема мира.

Льод Джордж про англійську закордонну по-літику.

У „Наш Фраз Прессе“ Льод Джордж умістив велику статтю під заголовком „Вигляди на ро-зроблення“, в якій дуже оптимістично висловлю-ється про цю справу й доводить, що існують усі дані довести до сталого порозуміння між Англі-єю та Злученими Державами в справі морських розроблень. „Однак треба задати собі справу, — пише він, — що морські розроблення в жадному випадку не є кінцем, а лише добрим початком. Ми знаємо, що всі великі війни останнього столі-ття були ліквідовані нелицепесними європейськи-ми зброєними на євнї. І якщо тепер цї зброєння не будуть в значній мірі зменшені, то вони дове-дуть світ до нової, ще гіршої катастрофи“.

В дальших частинах своєї статті Льод Джордж обговорює справу англійсько-радянсько-го замирення й справу звільнення Нагренії.

В справі Нагренії він висловлює з усього рі-шучістю думку, що вона мусить бути негайно

Ваш побут на вакаціях буде затроєний журбою

за Ваше мешкання в місті, якщо не обезпечите його від крадіжкі з вломом

Т-ві Взаїмних Обезпечень „Дністер“

у Львові, вул. Руська ч. 20.

За обезпечення домашнього урядження на зол. 1000, пересічна річна премія wraz з додатками ви-носить зол. 4—

звільнена, і що англійський уряд мусить зробити відповідний натис на Францію. На його думи цей натис мусить дати добрі наслідки, якщо Мекдональд визнає „трохи моральної свідомості“ в першому невеличкій особистій ризик — стати на якийсь час предметом нападі французької націо-налістичної преси в Парижі. Однак, що значить така мала небезпека в такій великій справі — замирення Європи в цілому світі?

Дуже цікаві міркування Льода Джорджа про потребу англійсько-радянського замирення. Він пише: „Однак мілітарні держави Європи, як великі, так і малі, не зменшать своїх волеїт-ських армій та не менших запасів воєнного мате-ріалу, як дотго вони зможуть виставити який-будь аргумент для задержання цих зброєнь Польщі й Румунії, а також інші держави мину-лими роками показувалися на небезпеку, яка їм ніби-то загрожувала з боку „червоної армії“ Радян-ського Союзу. Чисельна сила цієї армії дуже вели-ка, однак майже всі годяться, що її боса здат-ність дуже мала, що вона властиво не є нічим більшим, як корпусом жандармерії і не падаєть-ся до зовнішньої війни“.

Пропозиція Москви прийняти пакт Келлогга в окремих протокол з граничними державами, а включенням також Румунії, повинна би бути ви-повідити ці держави від надмірного страху. Під-готовочна комісія в Женеві досі до дурного від-кинула пропозицію Радянського Союзу, що він готовий наполовину зменшити свою воєнну силу, якщо це зробить також інші держави, при чому менші держави мали би задержати пропорціональ-но більші армії.

„Однак ці граничні держави використали як останній аргумент для оборони своїх непомір-но великих військ напруження, яке повстало два роки тому наслідком зрівняння дипломатич-них зносин між Англією та Радянським Союзом, та можливість збройного конфлікту. Вже в огляді на це замирення між Радянським Союзом та Ан-глією є хочешном умовою європейського замирен-ня, не говорючи вже про господарські та торго-вельні сторони цієї справи. Я не маю сумніву, що ще перед кінцем цього року будуть відновлені зносини між Англією та Радянським Союзом“.

Гарріман.

Справа монополію на електрифікацію.

Не так давно (у передній статті з 2. червня, ч. 121, п. н. „Гарріман у Польщі“) писали ми про „лівазію“ американського мултиміліонера Гаррі-мана на Польщу, при чому наприкінці згадува-ли про оферту Гаррімана, оголошену польськи-ми урядом на електрифікацію одної п'ятої части-ни цілої польської держави. Гарріман, який є уже інші власником найбільшого в Польщі ко-рпусу цинкових гут (вони фігурують далі під старою фірмою „Гіне“), є власником портфелю англійських наближних у Польщі гут заліза („Королів-ської“ і „Липра“) і є акціонером Польського Тор-гівельного Банку у Варшаві. Після закінчення польським урядом умови в справі електрифіка-ції згідно зі згаданою своєю офертою — став би одним із наймогутніших потенціатів у Польщі, а фактичними можливостями регулятора польсь-кого промислу на величезній частині польської держави. Вирішді дотеперішні операції Гаррімана є неспадом українською електрифікаційою тери-то-рією, і тому безпосередньо нас не торкаються, а ріку, і тому безпосередньо нас не торкаються, а проте ці останні заміреда його операції — елек-трифікації — затіпає уже в будучому вир.

БЛІДНИЦЮ
недокровність
усуває, зміцнює ділає, по-
буджує апетит, одинокій се-
редник для реконвалесцентів тільки у М-ра КШИ-
ШТОФОРСЬКОГО, вино хімово залізне на еспри-
ський малладзі. — Leborat. Chem. farm. M. Krzysztofor-
ski, Tarnów.
774

ОСИП СТЕФАНОВИЧ

РАНИШЕ РОМАН ЗУБИК

ЛЬВІВ, ВУЛ. ГАЛИЦЬКА Ч. 16.

ВОВНЯНІ НОВОСТИ
ДЛЯ ПАНЬ
на ПЛАЩІ, КОСТЮМИ
І СУКНІ.
ШОВКИ
у величезній вибоці.
ВОВНИ АНГЛІЙСЬКІ І КРАСІ
на мужеські одяги.

справу будови великої електричної водної станції на Сянї і есентауальної будови великої електричної централї в Бориславському басейні, для використання земних газів. Тому справді не лише «огірковий сезон» каже нам цією справою цікавитися і тримати ш. читачів в її курсі.

Пригадаємо, що електрифікаційна концесія, про яку заходиться Гарріман, має на увазі виключну досталу електричної енергії на просторі цілого кравківського і кельцького воєводства, 5-ми повітів воєводства варшавського, 7-ми повітів лодзького й 11-ти повітів львівського (ліній «Ерїт Сянє»). Уряд оголосив був 14-го мін. місяця у «Моніторі» термін для оголошування застережень тими льокальними підприємствами, які вважали би, що їх інтереси можуть бути наражені на шкоду збоку гарріманівського електрифікаційного монополю. Означений термін для цих застережень — в ріжних місцевостях ріжний, — він минає найпізніше 14-го серпня, але напр. у Варшаві він кінчиться 18. ц. м. Чим ближче до тієї тати, тим більше про цю справу пишеться у польській пресі, при чому виявляються усікі подороби, що торкаються самої оферти, становища уряду та становища польських громадських код.

Найважливіші подробиці проекту Гаррімана такі: протягом 5-ти перших літ він має вибудувати на Дунаїці водну електричну силою 40.000 HP, теплову електричну у кравківському й донбровському промисловому басейні, сполучити сіткою обі ці електричні з собою і з промисловими лодзькими і радомськими округами, та вибудувати розподільну сітку на міста й містечка по више 3.000 мешканців на окладній више території. Протягом дальших 5-ти літ Гарріман має поширити дістучу водну електричну або вибудувати побічні, разом до сили 90.000 HP., розширити сітку високого напруження до 75 км. та заінсталувати розподільні сітки по містечках від 3.000 до 5.000 мешканців. Щодо дальших 30 літ, то Гарріман обов'язується перевести «дальше використання водних сил у міру збільшення запотребування на електричну енергію». Щодо грошових інвестицій, то Гарріман зобов'язується в перших 5-ти роках інвестувати 15 мільйонів доларів, в дальших 5-ти роках 10 міль. дол., в пізніших — по 1 і пів міль. дол. річно, так щоби протягом концесійного терміну 60 літ вкласти в той інтерес 100 мільйонів доларів.

Становище уряду до цієї оферти було зпочатку не яснє, бо оголошення факту зголошення оферти у «Моніторі» свідчило лише про поважне відношення до неї, однак ще не перерішувало будучої умови. Тимчасом показується, що урядові чинники вже рішилися концесію на монополі електрифікації одної п'ятої Польщі Гарріманові.

дати, і що в зв'язку з цим рішенням спротиви інтересованих будуть лише формально розглянені, без впливу на саму справу.

І ось піднявся крик. Цікаво, що аде він з двох сторін — і від соціалістичного «Роботніка», з природи річи ворожо настроєного проти всякої приватної капіталізації промислу, і від едської «Газети Варшавської», яка, адається, у даному випадку не стільки боронить інтересів дрібних кравківських промисловців (власників льодяних електричних станцій та взагалі власників усіх підприємств, інтересованих у янських цінах електричної течії) скільки — хоче використати цю історію для політичної кампанії проти міністра публичних робіт Морачевського.

«Роботник» хоче передовсім знати, чи уряд дістане гарантії щодо висоти ціи електр. течії з гарріманівських станцій, щодо правильного постачання течії туди, де її треба буде, щодо безперервності в обслуговуванні зазначеного в концесії простору (напр. на випадок війни), щодо своєчасної модернізації електрики в будучому і т. д. Найбільше застереження випликує ціни на максамальних ціи, уложений зразу на 60 літ, підчас яких можуть зайти роважні зміни в господарській структурі Польщі та в вартості золотого. Дальше — атаки опозиційців ідуть проти невеликої, на їх думку, суми капіталу, яку Гарріман обов'язується вкласти в електрифікаційне підприємство. «Роботник» звертає увагу, що кошта, виложєні Гарріманом протягом 10-ти літ, будуть менші, ніж половина бюджетових переступлень польського уряду протягом одного минулого року! Дальше звертається увагу на величезні користи, які за таку розмірну невисоку ціну дістане Гарріман, який м. і. інвестуватиме обіцяні гроші — до власної кишені, купуючи напр. усі мілани вироби, необхідні для такого величезного підприємства (головно електр. проводи) у власних заморських підприємствах мілі!

Окремі атаки буть безпосередно по особі мін. Морачевського, який мовляв, реалізацію такої величезної трансакції переводить у часі, коли є зачинений сейм. При цій нагоді пригадують Морачевському його власні статті з перел 3-ох літ, у яких він на сторінках «Роботніка» якнайгостріше виступав проти уділювання податкових привілеїв Гарріманові у зв'язку з переходом в його руки цинкових гут на Гор. Шлеську. «Гарріманом — пише «Роботник» — не перестанемо займатися до того часу, поки не вийдуть на денне світло всі закулісні махінації його оборонців і ворогів». А

«Газ. Варш.» грозить урядові «протестом цілого громадянства» та покликуються на конституцію і інтерес держави, який нікому, мовляв, не дозволяє передавати «за миску сочевиці» права господарського диктатора на великавському просторі держави на час трьох поколінь.

Тон, у якому ведеться дискусія на тему гарріманівської концесії, каже сподіватися можливості ще ріжних несподіванок. Ця справа виріне теж без сумніву у сеймі на осінній сесії.

Український Національний Музей-Архів у Празі.

(1923—1929.)

Серед бур і негод, серед одиоманітного буденного життя, серед тяжкого життя на еміграції, ми не можемо й не сміємо забувати про пам'ятки з недавньої великої революції українського народу, як не сміємо забувати про самі події.

Живі свідки — учасники й очевидці визвольної боротьби один за одним сходять із життєвої арени і тому лише пам'ятки, лише одні пам'ятки перекажуть про те, що діялося. Багато цінних українських пам'яток і на рідній землі і на еміграції вже загинуло безслідно, багато опинилося в руках чужинців. Спроби рятування наших пам'яток в ті бурхливі 1917—1920 рр. мали епізодичний характер. Шойно в 1923 р. у Празі адалося організувати цю справу на більше тривалих підвалинах, коли б. Український Громадський Комітет в ЧСР, утворюючи тут українські високі школи, заснував і Український Національний Музей-Архів. При ліквідації У. Г. К., Музей-Архів, перейшов під опікування Українського Інституту Громадознавства, при якому перебуває й до цього часу. (Директором цього Інституту є тепер проф. Л. Біленький).

Від 1923 до 1927 р. Музей-Архів спеціальних коштів на купно матеріалів не мав і збирав лише те, що передавалося в дар. В цей час у Празі широко провадив акцію купна матеріалів «Русский Заграничный Архів», що мав на цю ціль відповісти кошти і мав свої філії в ріжних державах. Цей архів поспулював багато й українських матеріалів, напр.: звіти з Української Централі Ради, частину протоколів Директорії і т. п., а також матеріали, що освітлюють українські визвольні змагання за старі часи, напр. протоколи б. російських жандармських управлінь то-що.

МИКОЛА ПАНЬЧУК.

З Косова до Підлютого.

(Продовження.)

Літаємо в затишному місці й варимо чай. Міжким на верх виходять групи інших прогульковців цієї і той сторони: наперед два чехи, згодом два поляки, опісля кілька життєвих студентів з Ясїни, вінціші наші звичайні з захисту. Познаємомося ближче з двома чехами. Запрошуємо їх попробувати нашої смачної коломийської солонини, але не видержуємо конкуренції, бо чехи згощують нас своєю наприкованю, куди смачніше. Пишемо карточку до Ярослава Івановича у Львові й передаємо чехам, щоб у себе передали на пошту.

В 12. годині пращемо Говерлю й повертаємо на Заросляки. На полонині під Говерлю вступимо до колоби на маслинику. Чагуємо всіх, що були в колобі, папіросами, дякуємо і хочемо відходити, але господар жалас і вол. за маслинику. Привикши до безкорисної гостинності на Костричу й Марішеській, ми зразу чимало збентежені й розчаровані, опісля починаємо розуміти, що тут інші звичаї. Платимо, а по дорозі нарікаємо на невисокий та запенда гостинності.

В год. 13 і пів прибуваємо до захисту на Заросляку. Забираємо оставлені рано напелечники з спільного дальшого, щоби захопити в Арджалюжі гірську залізничку, що звідтї мала відходити з 15. години до Ворохти. Хоча ця залізничка відходить звичайно богато по 15 год., то саме того дня вона відійшла вже на годину раніше і ми її не заловили. Залізничка служба порадила нам йти

з км. дальше, де на вози мали «ладувати» дерево. І справді, пройшовши з кількометри, знаходимо чотири вози з ялицями, готові до від'їзду. Три кількометри мають ці вози їхати відси в долину без машини і тому моторовий боїться прийняти нас. Тоді Осип Іванович добуває свою «полевую фляшку» таї частку її змістом наля моторового. Моторовий випив чарку, покрестав і за кілька хвилин ідемо лідуючи моторівкою. На четвертому кількометрі переїдемо на другу моторівку і не дожидаючи поїзду мчимо дальше. В 17. год. приїдемо до Ворохти. Нашому моторовому даємо на пращання ще чарку нектару з полевой фляшки Осипа Івановича й з золоті, а після того ідемо шукати кватири. Заохалимо передовсім до «Учительської Оселі». Тут на 1 вол. пропонують нам ліжко й сінник на стриху. Приймаємо цю пропозицію з подякою і відозволенням. В Оселі саме пора пізвечірку і нас запрошують до Ідальні. Мої товариші користають з запрошення, а я снішу на пошту, де ждали мене листи від моїх. Вернувши до Оселі, не застаю я там товаришів. Вони купували в недалекій «покуративі» харчі на дальшу дорогу. Кушми і там тарілку й фляжончик. Чого не було в «покуративі», те докупили ми деінде. Осип Іванович не забув купити чверть літри ратафії. Доповиниши нем напу полевую фляшку, ми одержали «мікстум композитум», неозначеного близьке смаку й запаху.

Поки ми полагоджували оруди, в «Оселі» почалася в 20. годині вечеря. На вечері в «Оселі» можна не тільки наситити свій шлунок смачними стравами, але й накормити душу веселою розмовою й українськими піснями. Цю душеву поживу одержуєте «даром» від цілого товариства, а найбільше від балажучого жіноцтва. Правда, на вечеру прийшлося нам шістора години довше

ждати, бо в Ідальні — не було де сідати. Але ми терпеливо переждали на дворі, акорочуючи собі час рахуванням аїр.

По вечері ми хотіли ще пройтися, але нам звернули увагу, що двері Оселі отворені тільки до год. 23. З огляду на те ідемо на стрих і лягаємо спати. Не скоро засипляємо: мене переслідує передоманий по середній сінниці, а О. Ів. ріжні явища і події, про які мене шепотом повідомляло.

На другий день, в четвер 9. серпня, вирушаємо у дальшу путь. З Ворохти через гору Сереніюку дістаємося до села Яблонівці. Тут стрітаємо два весілля: одно богачине з музикантами, друге бідніше без музики. З Яблонівці тарним гостинцем прибуваємо до «Болотця», звідки провадять ангїла серенітїна на Хомяк. Над річкою Крутише спочиваємо в варимо чай. В 14. годині починаємо виходити на Хомяк. По дорозі стрітаємо часто прогульковців, що вже вертають з верків, між ними велику українську прогульку на Сянї під проводом відом. туриста і. Онуферка зі Станиславова. Прогульковці вертали мішаними тарми, що як адається, більше були захоплені самі собою, як Сянїком. Лише шанований провідник мовчки й поважно лїшов позад, як добрий пастір за своїм стадом.

В 17. год. прибули ми під ширль Хомяка. З огляду на пізно пору рішили ми заквартируватися передовсім до якоїсь колоби. Малий вступ показав нам пїай. Переходимо попри дорозу «туркало» з незвичайно студеню водою виходимо на хребет полонини, звідки відої видно колобу. Туди перший заходить Степан Степанович. В колобі замість газди порядкує газдиня й Явлю. З нею в димі й брузі животіє двоє дітей: дівчинка й хлопчик. Газдиня приймає нас до колоби. Наймій про вічір при ваті до колоби й в своїй заре-

ди. В селі Дешно грім ударив у першу кімнату за-
гріб та поразив 4 людей, з яких один помер. Із
дальших повітів не прийшли ще вісті про заги-
блі бурю шкоди.

Біржа.
Гроші.

*) Листопадовий переверот ширше відомо з ліпці "Дзвіниці чоттєв", що має вийти в "Червоній Книжці".

явся у напрямі трибуни. Моментально піднявшись в гору топірці українських селян і в цю-же мить селяробицькі герої розбіглися як горобці кидаючи свій червоний прапор зі страху на землю. По хвилині на дрючку замість червоної плахти замайла жовто-блакитна лента. О. сен. Татомир напінтував з трибуни зрадницьку поведінку селяроби, після чого багаточисельна товпа з захопленням відспівала національний гимн. По кінцевім слові голови флік о. Шинтала маси народу розійшлися, щоб виведовзі взяти участь у святочній академії, на якій відповідну промову вигодосив адвокат д-р Л. Павліський. Вечером відбулася вистава "Наташки Полтавки", виведена членами місцевої "Прогресії". Сумне, що на повертаючих зі свята Лужичан, а також в годину пізніше кількох Мшанчан напали в Лінні селяробицькі бандити і їх побили. Лінніа — це жалкий образ крайно здеморалізованого села: "істинно-руський батюшка" і збольшевичені парохіяни, це справді дібраний пастир і духовне його стадо.

Тит Шипайло, смеритований учитель фахової школи фондації гр. Скарба в Дроговижі, помер в Колодні 1. липня ц. р. в 73 році життя. Знаменитий педагог виховав за час 35-літньої учительської праці тисячі ремісників, з яких багатьох зайняло відтак визначні становища в промислі і ремеслі. Чоловік незвичайно скромний відмовлявся від всяких почесей м. і не прийняття директурою закладу в Дроговижі, а також перейшовши на еміграцію не брав жодної посади, аж доперва як повстала Українська Держава станув безкорисно до праці. Покійний тішився загальною пошаною, а його сина Романа проф. гімн. в Колодні і друку Стефанію Стефановичеву учительську школу в Шашкевича у Львові. Похорон відбувся в Колодні 2. ц. м. В. Й. П.

Спілки „Діло“. Львів. Річник «Ді